

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1176/2024
10.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Алишића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 895/23 од 22.01.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 127/24 од 28.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2024. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 895/23 од 22.01.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 127/24 од 28.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 895/23 од 22.01.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ и кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које му је суд утврдио казне затвора у трајању од по шест месеци, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од десет месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 10.11.2023. године па надаље. На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећеном ЈП за управљање путевима и паркиралиштима „Инђија пут“, плати износ од 231.936,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 127/24 од 28.05.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира

Алишића, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К 895/23 од 22.01.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Алишић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Алишић, захтев за заштиту законитости подноси због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која представља одредбу општег карактера, али се из образложења захтева произилази да у погледу кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Према наводима захтева, радње описане у тачки 2. изреке првостепене пресуде, за које је окривљени оглашен кривим, не садрже законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру нити било ког другог кривичног дела јер радње које је окривљени предузео критичном приликом, по мишљењу браниоца, не представљају ометање службеног лица у вршењу службене дужности на други начин, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о јавном реду и миру, прописано је да су надлежни органи за одржавање јавног реда и мира Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана, заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и пасивним отпором.

Из чињеничног описа датог у тачки 2. изреке првостепене пресуде, прозилази да је окривљени АА, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде, након што је полицијски службеник ПС Инђија ББ, који је вршио редовну контролу саобраћаја, подигао знак „СТОП“ да би га зауставио као возача путничког моторног возила, није поступио по наведеном знаку за заустављање већ се великом брзином удаљио у правцу улице ..., да би, када га је полицијски службеник уз укључену светлосну-звучну сигнализацију службеним возилом сустигао, зауставио своје возило и изашао из њега, а затим се трчећим кораком удаљио у непознатом правцу.

Према налажењу Врховног суда, описане радње које је окривљени АА предузео критичном приликом, садрже сва објективна и субјективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Понашањем окривљеног, које се огледа у непоступању по изричитој наредби полицијског службеника за заустављање возила и бежање са лица места, отежано је полицијском службенику да током обављања службене дужности редовне контроле саобраћаја, изврши службену радњу контроле возача, овде окривљеног, и путничког моторног возила којим је критичном приликом управљао, па стога ове радње, супротно наводима захтева за заштиту законитости, представљају ометање службених лица на други начин у обављању службене дужности, што је једна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени и оглашен кривим.

Врховни суд се није упуштао у разматрање преосталих навода захтева у којима бранилац полемише о разлозима побијаних пресуда, познанству окривљеног и полицијског службеника и циљу предузимања службене радње у конкретном случају, обзиром да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда закона из члана 440. ЗКП, на које се овим наводима суштински указује, не представљају законом прописане разлоге због којих окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Алишића, Врховни суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић